

A LAKITELEKI HENTES

Megjárta a hadak útját

A lakiteleki Magyar Zoltán-ról igazán nem lehet azt mondani, hogy ölébe hullt a gazdagság. A falu szélén működő vágóhídja csaknem hároméves kemény munkát követelt. A földterületen kívül, amely apai örökség, szinte semmije nem volt a Magyar családnak, amikor hozzákezdtek a vállalkozáshoz.

– A szegénység vitt rá – idézi fel a történeteket. – Mindig volt paradicsomföldünk, próbálkoztunk, de nem nagyon haladtunk előre. Kilenc évet dolgoztam a tiszakécskei pékségben, majd a téeszben, az eredeti szakmám egyébként hentes. Amikor kigondoltam a vágóhíd tervét, senki nem bízott benne, egyedül én. Bár néha már én is elbizonytalanodtam, annyi akadályt kellett legyőzni. Mondhatom, megjárta a hadak útját ezzel a vállalkozással. Egy fillér nélkül indultam, a bankigazgató el sem akarta hinni, hogy a telken kívül semmim nincs. Hitelekkel vettem fel, s csaknem egy évig tartott, míg a különböző engedélyeket megszereztem. Szolnokon például a környezetvédelmi hatóságnál, ha nem találkozom ismerőssel, talán még ma sincs meg a vágóhídhöz szükséges papír. Rendkívül lassan haladt minden, holott engem sürgetett az idő. Utólag visszagondolva a történetekre, azt tudom mondani

● Magyar Zoltán.

azoknak, akik hasonló vállalkozásba fognak: idő kérdése az egész és türelmjáték. Az a fő, hogy az ember ne boruljon ki, s ne adja fel idő előtt.

A Magyar Zoltán által javasolt magatartásforma eredményes lehet, hiszen – ha nehezen is – végül felépült a vágóhíd. Ma tizenhatan dolgoznak a vállalkozásban, tavaly május óta teljes húsfeldolgozás folyik az üzemben. A harmincféle terméknek elsősorban Tiszakécske a piaca, de szállítanak töltelékárut Kiskunfélegyházára és Kecskemétre is, ahol már saját húsboltot is nyitott a Magyar család. Naponta 15 disznót, hente 10 marhát vágnak le.

Egyetlen hűtőkocsival szállítják az árut, Magyar Zoltán ezért szinte minden nap reggel 6 órától este 9-ig úton van. A családi vállalkozásban nagy segítségére van felesége és bátyja, aki ugyancsak a vágóhídon dolgozik.

Egy húszüzem működtetéséhez azonban nem elég, hogy valaki jó hentes legyen. Értetni kell a pénzügyekhez, a könyveléshez, a kereskedelemhez, a piacszervezéshez. Furcsamód mindez a teher egyedül Magyar Zoltán vállán fekszik. Hogyan bírkózik meg vele?

– Tudtam, hogy nehéz lesz, sok dolog nem is sikerült azonnal, de mindenki a saját kárán tanul – magyarázza. – A különböző üzletekbe csak lassan, fokozatosan lehet belemenni, itt is fontos a türelem. Szerencsére, dolgoztam a kereskedelemben is, így nem teljesen idegen a terep. Azt tartom szem előtt, hogy nem a kereskedők vannak értünk, hanem mi vagyunk a kereskedőkért. Sajnos, nem forog vissza olyan gyorsan a pénz, mint ahogy szeretnénk, a vágóhíd azonban – ha nehezen is –, de üzemképes. Terveim is vannak: szeretnénk bővíteni az üzemet, gépeket cserélni, új autót venni, beállítani egy hizlaldát, valamint egy Mini ABC-t nyitni Lakiteleken.

(benke)